

ÚRNAPJÁN

Csodás menet . . . reszketve lépek . . .
 Összébb vonom a fátyolt arcomon,
 S a rózsaszirmot lassan hullatom . . .

Lassan megyünk, egészen lassan.
 Ezernyi ember áll itt sorfalat:
 Az Úr megyen a baldachin alatt.

Tömjén tüzére tettük lelkünk,
 Szívünk virágsziromra téptük el,
 S eléje szórjuk, mint Jeruzsalem.

E szent napot aranyfonallal
 Nehéz, fehér brokátba szőtte be
 Az áhítatnak könnyű lánykeze.

Fehér s aranytól ittasul a lelkem;
 A zászlók selymes fénye arcomon
 S a rózsaszirmot halkán hullatom . . .

Halkán lobog, egészen halkán,
 Mint csendben égő oltárgyertyafény
 Egy titkos láng szememnek kék tüzén.

Egész közel vagyok az Úrhoz:
 Tekintete mellettem siklik el,
 A lég köztünk mint izzó vágy tüzel.

Fejem lehajtom . . . arcom éget . . .
 Az ostya hóárnyéka fátylamon
 S a rózsaszirmot egyre hullatom . . .

A csengő szól . . . megcsuklik térdem . . .
 Az Úr szemét szememen érzem,
 S a rózsaszirmot szórni elfelejtem . . .

Schultz Dóra.